

[Socialministeren.]

ske rammer, som en lovtekst afstikker for myndighedernes virksomhed, meget vel kan løse menneskelige problemer på en menneskelig måde.

I denne forbindelse bør jeg nok nævne, at socialreformkommissionen i sin 2. betænkning taler om en service- og bistandslov, mens det forslag, jeg nu fremsætter, har betegnelsen „Lov om social bistand“. Dette betyder ikke, at jeg har villet tage afstand fra tanken om de sociale myndigheder som serviceorganer, men hænger sammen med, at fremmedord så vidt muligt må undgås i en lovtekst, og at ordet „service“ ikke er særlig mundret. I de diskussioner, jeg allerede har deltaget i om lovudkastet, har det vist sig, at dette ord kunne udtales på mange forskellige måder.

Om de kommentarer, der er sendt til mig om lovudkastet, kan jeg sammenfattende sige, at de alle er blevet læst og gennemgået, inden udkastet er blevet redigeret færdig til det forslag, der nu ligger på folketingets bord.

Inden jeg går over til en gennemgang af de enkelte dele af dette omangsrige lovforslag, der tæller 146 paragraffer, skal jeg omtale de grundprincipper, det bygger på.

For det første betyder forslaget en administrativ forenkling i forhold til det bestående system. Efter de gældende regler skal det menneske, der får brug for bistand fra det offentlige, henvende sig snart på socialkontoret, snart til et revalideringscenter eller en mødrehjælpsinstitution. I modsætning hertil betyder forslaget den endelige gennemførelse af det enstrengede system, som man talte meget om allerede i socialreformkommissionens 1. betænkning. Henvendelser om enhver form for hjælp skal kun rettes ét sted, nemlig til det sociale udvalg i opholdskommunen. Dette betyder dog ikke, at de kommunale sociale myndigheder skal være overladt til at sidde at kæmpe med alle slags indviklede problemer på egen hånd. De lokale myndigheder skal under deres behandling af sagerne have adgang til at søge sagkyndig bistand, navnlig hos amtskommunernes socialcenter. Men når de almindelige sagsbehandlere og specialisterne i fællesskab har fundet ud af, hvad der skal gøres for den familie, der søger hjælp, skal hjælpen kanaliseres ud til ansøgeren gennem

den kommunale socialforvaltning, så den enkelte stadig har ét kontaksted at holde sig til. Det er et led i dette princip, at såvel mødrehjælpen som revalideringscentrene nedlægges som selvstændige institutioner. Men det er også et led i den enstrengede ordning, at der ikke længere skal være selvstændige børne- og ungdomsværn til at behandle de sager, der får påklistret etiketten „børneværnsager“. De erfaringer, der er gjort, navnlig efter at man har fået familievejledningsordninger, viser, at de enkelte familiemedlemmers problemer ikke kan holdes skarpt adskilt fra hinanden, og at det, der måske først fremtræder som et problem med børnene, i virkeligheden er forældrenes problem. Efter de gældende regler fører dette til, at en sag om en familie kan vandre frem og tilbage mellem børne- og ungdomsværnet og det sociale udvalg. Efter lovforslaget søges dette spild af kræfter undgået ved, at alle sager samles hos det sociale udvalg.

For at forebygge misforståelser vil jeg gerne her indskyde, at lovforslaget indeholder en kort opregning af de kommunale, amtskommunale og centrale organer, der kan komme til at tage del i sager om social bistand, men at de nærmere regler om disse organer må søges i den kommunale og den sociale styrelseslov, og at forslaget ikke betyder nogen ændring i den kompetencefordeling, der er gennemført i disse to love. Den eneste undtagelse herfra bliver en ændring med hensyn til godkendelse af planer for kommunale institutioner, som jeg senere skal vende tilbage til.

Et andet hovedprincip bag lovforslaget er, at der sker en udbygning af de former for bistand, der kan ydes den enkelte. Efter de gældende regler kan de, der henvender sig om hjælp, ledes ind i en række forskellige båse, og omfanget af den hjælp, der kan ydes, afhænger af, om pågældende er værnepligtig, revaliderend, enlig forsøger, pensionist osv. Til forskel herfra bygger lovforslaget på det princip, at det er den enkeltes behov, der er afgørende for, hvilken bistand der kan ydes, ikke hvilken etikette man kan klistre på ansøgeren. Alle skal have adgang til rådgivning, uanset om de har børn under 18 år, og økonomisk hjælp skal udmåles efter samme retningslinier, uanset om behovet skyldes sygdom, aftjening af værnepligt el-